

Arrest

nr. 145 082 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart op 5 november 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 8 november 2010 een asielaanvraag in.

Bij aangetekend schrijven van 13 oktober 2011 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 oktober 2011 op 26 maart 2012 onontvankelijk.

Bij aangetekend schrijven van 11 juni 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 juni 2012 op 8 augustus 2012 onontvankelijk.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 december 2013, inzake de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 april 2014 met nummer 122 997 wordt de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Bij aangetekend schrijven van 3 januari 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 10 januari 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 13 november 2014 met nummer 133 166 wordt het beroep verworpen.

De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 januari 2014 op 11 februari 2014 onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 13 november 2014 met nummer 133 165 wordt het beroep verworpen.

Op 22 juli 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op 14 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij aangetekend schrijven van 1 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de minister) neemt op 25 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 augustus 2014 op 24 september 2014 onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing werden een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad

De gemachtigde van de minister neemt op 24 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing werden een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad

De gemachtigde van de minister neemt op 24 september 2014 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die de verzoekende partij op 13 november 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

[...]

Wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.9.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 25.8.2014, betekend 26.8.2014. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar.”

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, “*van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting*”, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies betekend.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing mbt de regularisatieaanvraag van verzoeker immers op dezelfde dag zijn genomen en gegeven.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat beide beslissingen aan elkaar verbonden zijn.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker dient immers intensief medisch behandeld te worden.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, zijn medische problemen en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, minstens wordt dit niet toegelicht.

Dat verwerende partij in het verleden steeds een maximumtermijn van drie jaar oplegde, zonder enig onderzoek. Nu de opmerking gemaakt werd dat dit flagrant onzorgvuldig is, legt men stevast een termijn van twee jaar op.

Doch, nog steeds zonder enige afweging in het dossier.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat! Hij zou zichzelf in een mensonterende en levensbedreigende situatie begeven!

Dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoeker doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren en twee jaar niet meer naar België mag komen, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker diende Nepal immers te ontvluchten uit schrik voor zijn leven.

Dat het dan ook van levensbelang is voor verzoeker dat het inreisverbod vernietigd wordt.

Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder grondig onderzoek een inreisverbod af.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek, in het kader van de asielaanvraag, meer dan een jaar geleden, een accuraat beeld geeft over de huidige situatie in Nepal.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat tijdens de gehele procedure nooit een onderzoek ten gronde is gebeurd naar de aandoening van verzoeker en/of de mogelijkheid tot behandeling in Nepal.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een

behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Nepal en gedurende twee jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: “Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Zijn medische aandoening, zijn langdurig verblijf, zijn blijk van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Nepal een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel.

Er wordt immers geïmpliceerd dat verzoeker, indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, België en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen gedurende twee jaar niet meer mag betreden.

Dit is onmogelijk en vormt voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoeker verblijft al zeer lang en ononderbroken in België!

Hij heeft zijn leven hier in veiligheid opgebouwd en kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft daar immers niets of niemand meer.

Hij heeft zijn vrienden en familie een viertal jaar geleden achtergelaten, om zijn leven in veiligheid te brengen en kan nergens terecht voor een onderkomen.

Bovendien zal art 3 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst! En komt de gezondheid van verzoeker ernstig in het gedrang en zou hij in een mensonterende situatie terechtkomen.

Het leven van verzoeker is in gevaar, indien hij terug dient te keren naar Nepal!

Indien de beslissing niet geschorst wordt, zal dit enorme problemen voor verzoeker teweeg brengen en zijn leven in gevaar brengen, gezien de ernst van de medische situatie en het feit dat hij nergens terecht kan in Nepal, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van dienst vreemdelingenzaken geschorst en vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tevens verwijst naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. In de bestreden beslissing worden zowel de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, als de feitelijke grondslag aangegeven voor het opleggen van een inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt tevens aangegeven waarom de termijn van dit inreisverbod 2 jaar bedraagt.

In tegenstelling tot wat hij wenst te laten uitschijnen, vereist de formele motiveringsplicht geenszins dat in het bevel melding zou moeten worden gemaakt van de motivering van de weigering tot regularisatie. Het volstaat dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven, hetgeen in casu het geval is.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan hoe de gegeven motivering voor de duur van het inreisverbod in strijd zou zijn met artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In considerans 14 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, waarvan artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt, wordt immers het volgende verduidelijkt:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was." (eigen onderlijning)

Uit die considerans, blijkt derhalve duidelijk dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont als zou de thans bestreden beslissing niet in overeenstemming zijn met artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormt van voormelde richtlijn.

In de thans bestreden beslissing wordt immers duidelijk aangegeven dat verzoeker het voorwerp is van een bevel d.d. 25 augustus 2014 (kennisgeving d.d. 26 augustus 2014) en dat verzoeker niet aantoont stappen te hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten en dat de termijn van het inreisverbod om die redenen 2 jaar bedraagt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat die bepaling vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan

worden geschonden volstaat op zich niet. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851; R.v.St., 27 maart 2002, nr. 105 233; R.v.St., 28 maart 2002, nr. 105 262; R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104 674; R.v.St., 25 juni 2003, nr. 120 961; R.v.St., 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat hij bij een verwijdering een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

In medische zaken, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in haar rechtspraak sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) immers een hoge drempel. Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk, moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker levert het vooropgesteld bewijs niet. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de medische situatie van verzoeker, reeds drie maal werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, dit op basis van de voorgelegde stukken. Het laatste advies dateert van 16 september 2014.

Waar verzoeker naar zijn asielrelaas verwijst, dient te worden opgemerkt dat dit asielrelaas reeds drie maal werd onderzocht door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en reeds twee maal door de Raad. DE laatste beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dateert in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen van 14 augustus 2014. Verzoeker beperkt zich tot een vaag en summier betoog, doch laat na concrete elementen aan te brengen die worden gestaafd door een begin van bewijs en waaruit zou blijken dat hij in het land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Hij toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is niet ernstig."

2.1.3. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Bovendien betoogt de verzoekende partij dat de beslissing 'ten onrechte' is genomen waardoor zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij geeft aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat in de motivering van de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van haar regularisatieaanvraag.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van twee jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2014 dat haar op 26 augustus 2014 betekend werd. Op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen. De verzoekende partij toont niet aan, aan de hand van de loutere verwijzing naar de regularisatieaanvraag zonder de specifieke omstandigheden die zij voor ogen heeft te concretiseren, dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.

De verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest van 27 november 2012 met nummer 92 111 is niet dienstig. Niet alleen hebben arresten in het continentaal rechtssysteem geen precedentswaarde, tevens dient te worden aangestipt dat de feitelijke omstandigheden die hebben geleid tot het betrokken arrest geenszins te vergelijken waren met huidige zaak. In het vermelde arrest had de verzoekende partij voor het treffen van de betrokken maatregel te kennen gegeven dat zij nog familieleden had in België en beriep zij zich op een gezinsleven met deze personen. Dit is *in casu* hoegenaamd niet van toepassing.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard op 25 augustus 2014. Gelet op het feit dat er dezelfde dag een beslissing genomen werd inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ziet de Raad geenszins in waarom de verwerende partij omtrent deze aanvraag nogmaals zou moeten motiveren in de thans bestreden beslissing. *In casu* stelt de verzoekende partij in algemene termen dat zij “*medische problemen*” heeft, zij werkt dit niet concreet uit. De beslissing is gestoeld op een correcte feitenvinding. Waar de verzoekende partij voorts in algemene termen verwijst naar haar integratie en het gegeven dat ze geen strafbare feiten gepleegd heeft, wijst de Raad erop dat ze hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Wat het langdurig verblijf betreft blijkt dat de verzoekende partij nooit enig langdurig verblijfsrecht heeft genoten. Ze wist aldus dat haar verblijf op het Belgisch grondgebied precair was en dat de kans bestond dat ze het land zou moeten verlaten na afloop van de door haar ingediende procedures om een verblijfsrecht te verkrijgen. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij het eerder opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk. De rechtspraak die zij ter zake aanhaalt is niet dienstig nu zij niet aantoont dat deze rechtspraak toepasbaar is op onderhavig geval.

Waar de verzoekende partij citeert uit het arrest van 17 maart 2014 met nummer 120 763, wijst de Raad erop dat niet blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben – dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot voormeld arrest.

Daarenboven had voormeld arrest betrekking op de nietigverklaring van een beslissing inzake een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondegebied te verlaten, daar bepaalde stukken niet in hun geheel werden bekeken als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. *In casu* laat de verzoekende partij na aan te geven welke stukken niet in hun geheel bekeken werden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij betoogt in dit verband dat zij *“er alles aan (heeft) gedaan om legaal verblijf te bekomen”* en dat het onredelijk is om te verwachten dat zij het leven in België achterlaat. Het feit dat de verzoekende partij met asielaanvragen en aanvragen om verblijfsmachtiging heeft getracht een legaal verblijf te bewerkstelligen, doet evenwel geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht

Gelet op voorgaande analyse en gelet op het feit dat zij zich beperkt tot de opmerking dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, blijkt dat de verzoekende partij met haar algemeen betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij Nepal diende te ontvluchten uit schrik voor haar leven. De verzoekende partij meent dat een terugkeer naar haar land van herkomst waarbij zij gedurende twee jaar niet naar België mag komen, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Tot slot meent de verzoekende partij dat men bezwaarlijk kan stellen dat een onderzoek, in het kader van een asielaanvraag, meer dan een jaar geleden, een accuraat beeld geeft over de huidige situatie in Nepal.

Ook hier kan de Raad de verzoekende partij niet volgen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielaanvraag van de verzoekende partij waarbij ze deze argumenten reeds had aangehaald in beroep door de Raad werd verworpen op 24 april 2014 bij arrest met nummer 122 997 en dat de Raad in zijn arrest uitdrukkelijk gesteld heeft: *“In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat, ongeacht de geloofwaardigheid en het al dan niet actueel karakter van zijn beweerde vervolgingsproblemen, er voor verzoeker een intern vestigingsalternatief in een ander deel van zijn land van herkomst voorhanden is. De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot deze conclusie te komen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Hij komt immers niet verder dan het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen. Waar hij thans zeer algemeen oppert dat hij altijd en overal problemen met de Maoïsten zal hebben, wijst de Raad erop dat hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, in strijd met zijn huidige algemene bewering, aangaf dat hij de (laatste) twee jaar dat hij elders in Nepal verbleef, bij zijn zus (in Kathmandu) en zijn schoonouders (in Banepa municipality in Kavrepalanchok district), geen concrete problemen met de Maobadi ondervond. Uit niets blijkt en hijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoeker a priori in een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.*

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikelen en rapporten doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk gezien deze niet ingaan op de mogelijkheid voor interne hervestiging.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. [...] Verzoekende partij betwist niet dat zij de laatste twee jaar veilig en zonder enig probleem bij familie verbleef, met name haar zus en schoonfamilie, waar ook haar gezin regelmatig verblijft. Verzoekende partij poneert weliswaar dat met de algemene omstandigheden en de persoonlijke omstandigheden geen rekening werd gehouden, doch zij licht niet toe welke algemene en persoonlijke omstandigheden die niet in aanmerking zijn genomen, haar verhinderen haar leven verder te zetten met haar gezin bij haar schoonfamilie in Kathmandu.” Voorts nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 augustus 2014 de

beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, dateert het onderzoek naar de situatie in het land van herkomst niet van meer dan een jaar geleden. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen actueel onderzoek naar haar vrees gevoerd heeft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf in gebreke blijft om concrete op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en te staven met een begin van bewijs. De Raad beklemtoont dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot een niet onderbouwde verklaring dat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst en gedurende twee jaar België niet mag binnenkomen, artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Ze laat na deze laatste bewering *in concreto* uit te werken. Voorts brengt de verzoekende partij geen enkele vorm van bewijs van haar vrees naar voor. Bovendien herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder de verzoekende partij verplicht terug te keren naar Nepal. De bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van twee jaar. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS